

EGY NÉHAI SZOPRÁN TÖPRENGÉSEI

A csengő, telt szoprán kora lejárt.
 (Elvégre nincs is nevetségesebb,
 mint egy lírai hősnő ráncos arccal.)
 Itt az idő, hogy szeméremből
 lassacskán dohányozni kezdjünk:
 legyen fakóbb, legyen csak érdekesebb.
 De álmunkban még visszajár a lágy,
 hajlékony, édes és messzirezengő,
 s úgy fülelünk saját ifjúkori
 lemezeinkre, mintha tehetséges
 kezdőt fedeznénk fel, és irigyeljük;
 hát hogyné, hiszen előtte az élet.
 De ösztönünk más szerepet keres már:
 összetettebb, komorabb figurákat
 kezdünk játszani, és a tragikumából
 mindig felcsendül az irónia,
 s a felhőtlen bolondozás mögött
 mindig bujkál egy szívszorító dallam.
 S aztán egyszer, mikor már beleszoktunk,
 s talán már elfelejtettük a könnyedebb,
 egyértelműbb daléneklési stílust,
 hirtelen egész testünk belefájdul,
 és minden sejtthártyánk rezgésbe jön,
 mert meghalljuk a dalt, az igazit:
 ez az a dal, mindig is erre vártunk!

De nem bírják már hangszalagjaink.

Petőcz András

EMLÉK

A lépcsőkön fölfelé haladva,
 elhaló szavakra emlékszem, mondatokra.
 Lámpással kezemben a sűrű sötétbe lesve,
 remegő szívvel tértem nyugovóra, minden este.

Így volt azon az éjszakán, valóban,
amikor szobád ajtaján hallgatóztam,
apró-kicsi lány, alig 15 éves,
és hallottam azt az édes

borzongást keltő sóhajtozást,
azt a bizarr-jóleső sikongatást,
amit már – úgy hiszem – soha nem feledhettek,

és a kulcslyukon keresztül a félhomályba
lesve, nekem, a kamasznak, egy gyereklány vágyra
nyíló teste tárult fel: akivel apám szeretkezett.

HANGTALAN NEVETÉS

Félbehagyottan és tétlenül, tehetetlenül.
Falevél-mosoly, falevél-zörrenés.
Az erezet fehér, sosem-volt vibrálása.
Sosem-volt csillogás.

Nem is virág, nem is rebbenés.
A fűcsomó lassú kiteljesedése.
A fájdalom, a fájdalom mögött.
A félelem.

Milyen pillanat nélkül és milyen régóta már!
A simulás és a simogatás.
A hangtalan, elfáradt nevetés.

Régóta már, és pillanat nélkül.
Hangtalanul, áradó nevetéssel.
Inkább csak: hangtalanul.